

SZÉKFOGLALÓ

MAGYAR ZOLTÁN

BETŰK

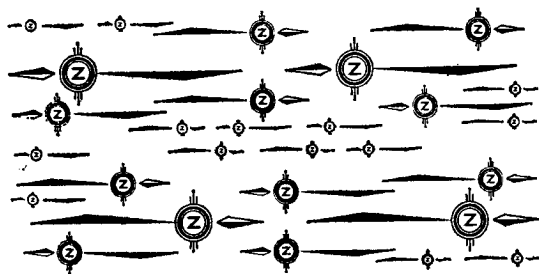
Sátram elé vörös és fehér lobogót szúrtam, a forradalom és a béke jelképét, a hajszálkötelek ezrével pedig simára feszítettem a nagy lapokat, melyekre már nyugodtan ráfestettem pirosas, zöldes, kékes, sárgás jelképeimet. Mozaikalakot öltöttek, a pillérek ezrei pedig húroként szolgáltak, amikor elrejtett sátramát körülvette a vihar.

Országom köré nagy jégmezőt, áttörhetetlen felhőfalat varázsoltam. Mögüle az emberek csak homályosan látszottak, a hangok pedig halk ciripelésnek tűntek.

Egy napon a nagy viharban megdőlt sátram és mélyen a földig hajoltak lobogóim, jelképeim. Csak utána vettem észre, hogy tenyerembe tapadt egy betű, A, B vagy C, nem tudom, mert akkor még nem tudtam, hogy léteznek betűk, számok, színek. Csak akkor jöttem rá, amikor felfedeztem őket, hogy tízmilió évig őriztem tenyeremben a Z betűt, mely egy hétfői, keddi vagy szerdai napon — nem tudom, mert akkor még nem tudtam, hogy ezek is léteznek — kitepte magát börtönömből rojtosan bőröm repedezni kezdett, a legkisebb érintéstől is feltörték forrásai és szivárogni kezdtek a folyók, medreik pedig szétnyíltak borzasztó bűzt árasztva.

Magát felgyújtva, mint egy mélytengeri hal, szemembe világított a Nap sárgás álarca. Hatalmas sebként tátongott ködbe csavarva, valahol nagyon messze tőlem.

Folyóm kifordult medre még ma is erjed, válladéka díszeket ültet a kötésbe, melyek a rothadás kibíratatlan bűzét árasztják, és perzselve fölszívja őket a Nap, majd időnként újra rám ejti a Halál látomását, mely gyengéd érintésemre porrá omol és szétmállik, mint a sebemre csavart felhő.

Még ma is tenyere-
remben hordom a betű,
szám vagy a szín hú-
somba olvadt bélyegét,
és még mindig nem
tudom ennek a jelkép-
nek a fogalmát. Egye-
dül csak azt sejtem,
hogy valamilyen szín-
be öltözött; lehet, hogy
éppen vörös vagy ké-

ken parazsló kígyófészkek bőröm alatt ez a búvópatak.

Ebből a fókuszpontból nem kell, hogy minden látsszon, egyedül csak a sírkővé változott ezüstdobozkába zárt múltam és szívárvány-
tenyerem, melyből ujjaim → nyilak indulnak ki egy meghatározott
távolságig, melyben leolvasható térképek fészkelnek, rajtuk folyók,
és ha elágazásait követem, múltam — jövőm álmába merülök.

Tenyerem megkövesedett virágállat, melyet ha nézek, a fájdalomtól szétszaggatom a levegőt, közben minden foszlányra szénnel
írom elbűvölő improvizációimat. Rájuk nő a mérge, a földről az ürbe
rántja jelképeimet, és kigyulladnak a papirosok, feketén lángolva, fe-
kete ruhában.

Ebből a fókuszpontból ismét színek verődnek felém, közben
megpihennek az évszakokban; főleg a tavasz vasba sült fáin időznek,
ahol az ágak számozott húrjairól dal hullámszik szét és vigyorgó masz-
kok állnak hosszú sorban, melyeket annyira szeretnél. A fák útnak
eresztik, eldobják maguktól száradó halottaikat.

ami ez után fog születni
annak szüksége lesz az ürre
ami most szűnik meg létezni
annak szüksége van a földre

Az üvegfal mögött álltam, mégis együtt indultam velük útra. Én
is megpihentem a tavaszi szélben, a rothadt ezüstpapírok mellett, és
fekete ruhámba, fekete hajamba ejtettem a köddel behintett angyalokat,
szívembe a fekete tenger buborékait, ahol a Halál egyszer már fész-
ket rakott.

Bezártam a nappalt egy nagy csillag képében. Egyedül csak az
ezüstkarikákkal gyűrűzött madarakat engedtem útjukra, hadd látsszon
színes testük árnyéka, párolgó kőlapok, eleven könyvek prizmaí. Úgy
is egyszerű haláluk lesz egy kitalált éjszakán.

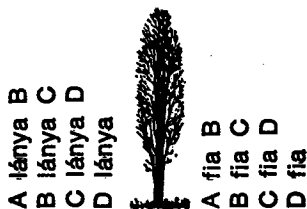
Messzi szálltak a picit betűk, és a távolban hullámszó mozaikot
alkottak, korán ébredő csillagok seregét.

Éreztem közeledését, és szétfújtam a levegő fehér gyászát, mely
évmilliókig ötvözta a lebegést, és lehettemre fölszakadt a fekete pa-
rázsba zárt rácsos nappal bőrtöne. A melegtől szétfolyt a tűz, és föl-
tört hozzám emlékeimből már régen kitörölt vörös lobogóm fénye,
majd megismételt lobogással feléd csapódott.

A csillagimádók párát jósoltak a szelek hazájából és még ezek a sírkövek sem tudnak megfélemlíteni, amikor a lassan vonuló téli köd homokjából feltűnnek tízmillió évvel ezelőtti nyomaink, melyek még mindig élnek, ugyanúgy a sárba írt nevek, melyeket akkor oldhatatlan szerelemmel rajzoltunk be.

Egyszerre arcok vetek körül. Évmilliókig bolyongtam, mégis csak egy pillanatnak tűnt az egész, és most ezek a meleg éghajlaton élő képződmények, melyek talán a jégkor maradványai még mindig, benikkelezve élnek trópusi szívem várában.

Népviselőbe öltözött betűk fogadtak és felsorakoztak a fák, hogy megünnepeljék jöveteletem.

Igaz volt a trópusi erdő fatörzsébe vésett jelek tartalma, de mégis a forró levegő hatására vastag ónréteg képződött rajta és a homokba taposott kettétört kés a bizonyítéka annak, hogy valamikor, nagyon régen erre jártam. A lovas emlékét is őrzöm, mely már száz éve a hímezésen áll, kezében gyilkos kardjával. Még kőbe fagyott mozdulataira is emlékszem, arra a vad pillanatra, amikor szét akarta csapni fegyverével a tenger vizét.

Bőrömrre száradt a vér gondolata, és a tenger mélyébe vezető úton elindulok az ezüstdobozka rejtekhelye felé. A záruk ezrét feszítettem fel, míg rátaláltam titkos homályára. Félttem felnyitni, félttem varázserejétől, mert előtte már eltörtem a poharat, melyből kávét ittam, melyből jövőmet jósolták. Gondolatomban átvillant a romba dőlt vár látványa is, és láthatatlan erdei pókháló tapadt arcomra. Félttem azoktól a szörnyű tettektől, melyeket évezredekkel ezelőtt zártam a dobozka országába, de ma már test nélkül maradtak a könnyek arcomra száradva, és emlék-ruhájuk csak elmosódva jelenik meg előttem, úgy, mint arcod kedvessége.

Lehet, hogy nem léteztél, de én mégis kitalálalak, hogy kitaláltam és megneveztem a körülöttem forgó dolgokat, érzéseket és mindazt, amit megnevezni talán sohasem tudok.

Kezeim magától lefejtették az ócska szalagokat és a pókcérnát, mellyel ezerszer volt átkötve az ezüstdobozka, és magam előtt láttam arcodat.

Ebből a fókuszpontból a felém repülő laza füstöknek ellenállni nem tudtam. Becsavartak nyálkás fénysugaraikba, átlátszó lettem, és vittek-vittek a füstök. Száz évig álltam lebegve, közben áttetsző váladék, szivárgott belőlem, testemen pedig tájak, házak, városok folytak át, és ettől a hullámvástól kinyíltak szívem vértavi rózsái, belesüppedtek a felhőkbe, aztán velem együtt ők is lassan szétfoszlottak.

Ezer év múlva tértem vissza. Ismét néztem a papírokat. Lobo-
gásukkal köszöntek megkövesedett virágalakban ugyanabból a fókusz-
pontból.

Egyszer valami elrepült fölöttem, melynek csak árnyékát követ-
hettem. Ez a gyorsan vonuló fekete pont madárra emlékeztetett és a

horizonton túl különleges alakot öltött

A

Néztem a papírra. Felém nevetett virágalakban lepréselt arcod,
és mentem feléd belesüppedve a felhőkbe, és mentem feléd, és men-
tem feléd a kitalált űrben és belángoltam arcodat, kezem pedig tele
lett hajszákkal.

Ismét egyedül álltam, szívem már kitagadott, arcod pedig elta-
karta az ezüstdobozkákbeli elővárszolt színek sokasága. Nem emlék-
szem rájuk, mégis arcod árnyékába ragadtak valamilyen színes por-
celán betűk.

millió A

millió B

millió C

Szobámban ismét csak könyvek maradtak. Millió betű nélküli
üres könyv.

Ebből a fókuszpontból valamilyen éles színek úsztak felém, és
én félelmemben fehér színt kevertem a levegőbe. Néhány mégis elju-
tott hozzám, parazsat lövelt ruhámra, apró pöttyök lettek rajta, féhéren
csillogó kisebb-nagyobb pontok, és úgy maradtak ott örökké, mint
amikor az emberek elfelejtenek hazatérni.

A pontokat formálni kezdtem. Különleges ábrákat, betűket rajzol-
tam ki finom ecsetvonásokkal zöldre, kékre, pirosra és a pasztell szí-
nek minden árnyalatára. Aztán erősen, erősen világító színeket kever-
tem. Sértették szememet, mégis hamuba olvadva újra nyíltak vásznon,
majd ólommal alakult át különös testük.

Kiszakítottam egy ólomlapot a tájból és a tűzbe dobtam súlyos
testüket, a lángok olvasztó forrósága pedig lekaszált a sorokat.

A →

← **B**

Ebből a fókuszpontból a vászonról figurák jönnek elő. Emberek,
női arcok, tájak, házak, fák a színek minden árnyalatába burkolva.
Nézem a gömbölyűre kerekített pici kis a-t, a kövér b-t, a halszájra
hasonlító c-t és többi szolgájakat, melyeket rendszeresen szülnék
nyersen a színekbe ragadva, és kísérem a festményen a lehetőfinom
vonalakat, a házakat, a fákat, a betűket, a belőlük kirakott ólomsoro-
kat, melyek elnyerve eredeti formájukat újra és újra olvadnak a tűzben.

Ebből a fókuszpontból fehérre kellene átfesteni a falakat, mivel
ez a fekete szín, mely végleges formát ad a betűknek, teljesen beszívja
a fény sugarakat; így örökös homályban élek és már nem oltják bánato-
mat a fekete betűcsíkok, hisz farkasbőrből készült ruhájuk teljesen
szétrongyolódott, még sugaras tollszerkezetük is lekopott, testükből
pedig csak porcelán csontok világítanak.

millió színben
millió betű
árnyékukban
millió szám

Ebből a fókuszpontból színekkel ruháztam fel a három kezdő betűt, a többi soron következő pedig örökölte a piros, kék, zöld, sárga, lila színt, messzi csapva a fény sugarait. Mértani formájuknak a színekkel való berozsdásodása elliptikusan átszivárog hozzám az űr nyüzsgő rostjain és szétterül kékes hajzatuk arcomon. Néhányat magamhoz vettem és nemes bőrökbe rejtettem, oda, ahol a szelek és a viharok keletkeznek, de továbbra is égő pontsorok, lángba borult színes virágok maradtak. Hullámvonalaik ötvözetei, fénytörő rácsos szerkezetük csak fekete képződmények maradtak, melyből időnként vadul rikító színek törtek elő. A belőlük öntött színes ólomsorok értelme titokzatosan eltűnő meteorok serege. Szerkezetük gondolatainkban sűrűn visszatérő kiéptetlen rozsdás út.

Ez az út itt

a

melyet csak most fedeztem fel.

Ez az út itt

b

segítségével a napfoltokból olyan színt állíthatok elő, mely nem piros, kék, zöld, sárga, hanem valamilyen más árnyalatú sötétségben alvó titok.

c

melyet újra felfedeztem, és ebből a fókuszpontból a gázokban és a folyadékokban lebegő sorokból kitépett részecskék rendezetlen sokasága. Nyugalmi helyzetüket megtalálták az űrben egymás után felsorakozva, mint a napok, a hónapok, az évek, és végtelenbe nyúló elfejtett egyenesek lettek.

1 ——— 2 ——— 3 ——— 4 ——— 5 ——— 6 ———

Ebből a fókuszpontból egymás mellé leforgattam a betűket. Hosszú elfektetett sorok lettek és mélyen átragyogott hozzám elektromos töltésük. A betűk síkbeli pontokat képeztek, meghatározott égíteteket, de a sorok ismét felújuló érthetetlen gondolatokat sodortak felém.

Éreztem, hogy a betűk, a díszes sorok tartalmát meg kell fejtenem. Láttam az emberekről, hogy tudnak a tüskés betűkről, de csak álarcaikba burkolva figyelték gondolataimat.

Fejteni kezdtem tartalmukat. A bennem erjedő láncreakciót már meggátolni nem lehetett.

Ebből a fókuszpontból a sivatag homokjából nagy totemoszlopok emelkedtek ki. Selymesen értek az éghez, és a tőlem messzi eső sorok maguktól tűntek el, az ég felé vezető kék színnel, és számomra érthetetlen utat köveztek ki testükkel. Egybeolvadásukból, forgásukból, újrakeletkezésükből és titokzatos eltűnésükből éreztem, hogy még többet szeretnének mondani, számomra még ismeretlen és érthetetlen titkokat, de nem értettem jeleiket, hozzám csapódó fájdalmas szavaikat, nem értettem szomorú forgásukat.

$$\begin{array}{l}
 \left. \begin{array}{l}
 \text{bbbbbbbbbbbbbb} \\
 \text{bbbbbbbbbbbbbb} \\
 \qquad \qquad \qquad + \\
 \text{cccccccccccccc} \\
 \text{cccccccccccccc}
 \end{array} \right\} \text{a}
 \end{array}
 \qquad
 \begin{array}{l}
 \left. \begin{array}{l}
 \text{dddddddddddddd} \\
 \text{dddddddddddddd} \\
 \qquad \qquad \qquad + \\
 \text{eeeeeeeeeeeeeee} \\
 \text{eeeeeeeeeeeeeee}
 \end{array} \right\} \infty
 \end{array}$$

Hívtam az embereket, talán közülük valaki meg tudja fejteni a jeleket, de a hullámmzásba átmenő forgást senki sem tudta felfogni. Amikor a gyűlölettől néhány tüskés sort vadul szétromboltak, akkor

mélyen belém martak az éles ólomlapok. Vadul forogtak körülöttünk, az embereket figyelmeztettem a Halál közeledtére. Fivérem szörnyű sorsát idéztem fel, a tüskés betűk és a végelláthatatlan sorok érthetőbb tartalmára mutattam, de a fölkapart por eltakarta rémült arcomat, az eső pedig szétverte szavaim hullámvonalait. A csillogó ólomsorokra tapadtak selymesen és a betűk élet vették nedves töltényeikkel, majd erejüket veszítve pörögtek le, mint a hangok a sikamlós húrokról.

Ebből a fókuszpontból a tüskés betűk hívásának szétkaszált hangját fölkapta a szél és messzevitte, nagyon messze, távol az emberektől, és ismét félelmetes jelrendszert alkottak a távolban.

aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
bbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbb
CCCCCCCCCCCCCCCCCCCCCCCC
& &&

Lassan érteni kezdtem zárjuk titkát. Szerettem volna elmagyarázni az embereknek, de ők kinevettek és szabadulni akartak betűimtől. Kegyetlenül szétronsolták a díszes sorok összeforrt értelmét, az ólomba öntött rácsos jelrendszert, és elszöktek tőlem.

Néztem, hogyan rohannak. Arcukon félelem virágzott, és ettől a félelemtől én is rettegni kezdtem. Nem tértek vissza, magukkal vitték iszonyatos hangomat is, mely utánuk indujt láthatatlanul terjedő térbeli rezgésével.

Lázálmaimban még ma is látom arcukon a félelmet. Ilyenkor rám tör a tüskés betűk gyásza, a belőlük sugárzó érthetelen jelrendszer, és félek. Félek, amikor megkínzott lány esik felém, s arcából asszony kiált. Nem egymillió asszony közös hangja. Ilyenkor érzem ruháikban távoli országuk virágainak illatát, melyben talán még benne van lepréselt arcod nevetése is.

Egyedül maradtam szürke gondolataimmal, a tüskés betűkkel és az ólomba öntött hosszú sorokkal. Még ma is rettegés fog el, amikor lázálmaimban mesélnék életükről, szenvedéseikről és boldogságukról. Értem már jövetelük célját, mégsem tudom szóban kifejezni a sorok értelmét, de tudom, meg kell hogy fejtsem a jelrendszereket, mert nélküle nincs értelme életemnek.

Elliptikus röptük nem változtat irányt, zuhan felém, és csak most érzem, hogy

MILYEN SÜLYOSAK EZEK A SOROKI

Ebből a fókuszpontból már ezer éve nem osztható arcod, mégis egyedül vagyok. Talpam alatt vörös érezetű levelek utolsó síkolya halatlatszlik. A lencserendszer megtörése után ismét rátok gondolok, rémült arcotokra, sok-sok törött tekintetű levél, kiszáradt fű rabjai.

A levegő módosulata, a szél egyenként lecsipkedte a karcsú ágak szülőtteit, a szépen sorba rakott recés betűket. A fényálló szél vegyülete ismét felgyorsuló zenét vésett a levegőbe, csillogó hangjegyekből kirakott pici kis dallamot.

Tenyerebben ma ismét kinyílt a Nap, és én elfelejtettem a róla szóló éneket

Ebből a fókuszpontból a sorba szedett ólombetűket elmosta a táj. Elkísérték a tenger hullámai, sűrűn partra szálló hű barátaim. Megbarátkoztak a betűkkel, magasra emelték őket testvéreik karjai közül, és messzementek tőlem. Szárnyaik lágy forgással, karikázva tovább bolyongtak az égben eltűnő sorokkal. Örökös örvénylésükkel tűzpontok lettek az égen.

Gondolataimban megtérve, újra elém hozták habfehér virágaikat. Akkor már eltűntek a tuskék a csillogó betűkről és a hosszú ólomso-rokról. A Nap fénye pettyes csillogás lett rajtuk, lángolva ragyogó izzadság, hosszú vörös csíkot húzva maga után a fényben.

Ebből a fókuszpontból a világító színek olyan érzést keltenek bennem, hogy velem fognak maradni a betűk és végleg feltárják titkaikat. Az évszakokkal én is módosítottam szempillám buborék fókusz-pontját, de egyszer aztán úgy tűntek el a betűk és a belőlük kirakott sorok, mint amikor váratlanul eláll a szél.

Még elmosódva láttam, hogy mélyen leforognak

A B C D &

V B C D

A B C D

és nem sebeznek már világító akaratukkal.

Amikor már teljesen eltűntek szemem elől, tovább ott állni már nem bírtam. Utánuk indultam, emlékeimből kitörölni őket már nem tudtam, éreztem, hogy velük kell tartanom, hogy választ tudjak adni keletkezésükre. Újra látni szerettem volna ezeket a jeleket, titokban bíztam, hogy meg fogom fejteni értelmüket.

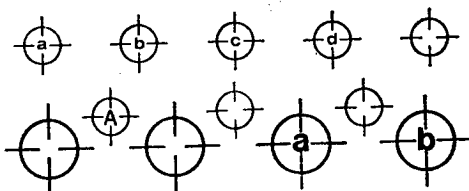
Folyton csak az emberekre gondoltam, ismét láttam rettegő arcukat, és ebben a rettegésben benne volt az én félelmem is.

Ha egyszer szétrobbanhatna a sorok és a tuskés betűk nagy serege, ha szanaszét repülnének, talán akkor megértenék őket az emberek is.

Ebből a fókuszpontból rohanni kezdtem a jelek után. Újra belém martak vágyaim, és a visszatérő hullámokra gondoltam, közben találkoztam az emberekkel. Figyelmeztettem őket a betűk visszatérésére, de nem hittek szavaimban, nagy figyelmeztető tábláim, vágyaim se-lyemcsozorba zárt értelmében.

Tovább rohantam, és néha már úgy éreztem, hogy én is egy nagy figyelmeztető tuskés betű vagyok. Ordító táblába zárt A, B vagy C. Hallottam, hogy hívnak a jelek, és befogadnak soraik közé. Nagyon közel éreztem őket, és tovább rohantam... rohantam...

Ebből a fókuszpontból a távoli tűzpontoknál, ahol eltűnésüket egyszer még ködösen láttam, egyszerre előttem fénylett alakjuk. Emberek vették őket körül, és csodálkozva nézték, hogyan foszlanak szét a megrepedezett sorok. Lassan szakadoztak, a rothadt tuskés betűk pedig külön robbantak, messzi röpül, darabjaik millió és felszívta roncsaikat a végelláthatatlan táj, értelmüket pedig elnyelte az űr.

Egyenként hasadtak szét, és még a legapróbb darabok is újra robbantak, majd mind széttöredezett és beolvadt. A sorok tartalma már teljesen érthetetlen volt, és az emberek, akik velem együtt figyelték szétrobbanásukat, kővé fagyva álltak, nem értették, hogy miért kellett volna megfejteni a papírokon gyászos csíkot húzó ólom sorok értelmét, és már én sem tudtam szavakban kifejezni, hogy miért akarták a hosszú sorba öntött titokzatos betűk lerombolni ismert kultúránkat és helyébe szebbet, jobbat teremteni.

A tuskés betűk felsebeztek gondolataimat. Ott álltam kővé fagyva, és a fájdalmat elviselni már nem tudtam. A betűk szétporladt darabjai messzi repültek tőlem, és én is a többi ember után indultam. Tudtam vágyaikról és a porról, melyet magukhoz vettek, de csak később értettem ezt meg, amikor feltört szívükből — ismét szétrobbanva — a LEVEGŐBE KÖPÖTT millió betű.

Leszakadozva az emberek ajkairól, tovább lebegtek a láthatatlan levegőbe vésve, majd a légáramlatok szerte vitték őket minden égtáj felé. Utolsó sikolyuk százezres tömegét felerősítve még visszaverték a hegyek

él még A halott

B

C

halott & él még

Ebből a fókuszpontból ismét fénylenek sátram előtt a Nagy Tuskés Pontok. A messzi távolban újra leforognak, hívnak közéjük. Varráserejüket nem tudják megtörni vágyaim, visszatérő habzó hullámok.

Menni szerettem volna, de egyszerre sötétség borult rám. Nem láttam többé csodálatos fényüket, hívogató jeleiket. Még előttem világítottak ködösen a megmaradt tuskés pontok, és csak akkor vettem észre, hogy kezek folytak szemeimre. Nem fordultam hátra, de amikor kezeim kemény mellekre tapadtak, akkor már titokban sejtettem, hogy Te álsz mögöttem

Seron.

ABCDEFGHIJKLMNPO
 QRSTUVWXYZÆÇŒ
 abcdefghijklmnopqrstu
 vwxyzæçœøß " / \ ^ _ ` ~ ∞
 1234567890?!(%)&"";:/+